

[Gert Petersen]

sig på regeringsbænkene, havde skrevet et lærestykke, som på fremragende vis karakteriserer vort kapitalistiske samfunds absurditet.

Hovedforfatteren er vel statsministeren. Han holder en prolog om genskabelse af mod og optimisme, gåpåmod og tillid til fremtiden, om folkets og ikke mindst arbejdspladsernes kræfter, der skal fungere som løftestænger, om initiativet og ansvarsfølelsen, om den gensidige afhængighed og landets tarv. Forfatteren, der tidligere blev berømt på sin anvendelse af det sprog, som taltes ude på landet, før mekaniseringen og gældsætningen satte ind, har nu vendt sig til en ny form for prosa, der indirekte er inspireret af skibsfarten, nemlig den, der udgår fra mottoet »Vi er alle i samme båd«.

Efter fremsigelsen af denne »Vi er alle i samme båd«-monolog udspilles stykket så for vore undrende øjne. Vi skal alle sammen til at betale samme sæргеbyr, når vi henter medicin på apoteket. Reglen gælder for rig som for fattig, den gælder for de kronisk syge såvel som for de raske. Der skal ikke gøres forskel.

Lønmodtagernes dyrtidsportioner og taktregulering skal i de næste 2½ år forsvinde ud i den blå luft. Men næsten samtidig – det er dog kun i 2 år – bliver dividenderne fastfrosset. Altså er der ligevægt. Eller er der? For efter disse to forbandede år kan aktionærerne jo indhente deres indtægtstab, medens lønmodtagernes dyrtidsportioner og taktregulering er forsvundet for bestandig. Men ligevægt kan vel heller ikke være en evig tilstand.

Imidlertid: ligevægten og ligheden skal ubetinget fastholdes, når det gælder de arbejdsløse, efterlønsmodtagerne og de syge. Fra nu af må de nøjes med højst 80 pct. i dagpenge, og det gælder for dem alle uden forskelsbehandling.

Foringelsen skal måske ses som et nyt udtryk for den gensidige afhængighed, som statsministeren talte om. Efter konservativ opfattelse er der vel grænser for, hvad de, der har deres på det tørre, skal undvære til dem, der hænger ude i redningskransene. Nogle ville her – ikke mindst når det drejer sig om efterlønsmodtagerne – tale om et tillidsbrud, men nej, ikke i denne drejebog. Her drejer det sig om, at der skabes tillid – til fremtiden.

Eller tag dette enestående bidrag til skabelse af tillid til morgendagen, som også ydes! I 1981 gav lønmodtagerne frivilligt afkald på at bruge løfteparagraffen i overenskomstens første 10 måneder. Det gjorde de, fordi de fik et løfte, de fik lovet, det blev klart, at de kunne bruge den i resten af perioden. Nu, et halvt år før den 2-årige periode udløber, sætter regeringen med magt løfteparagraffen ud af kraft. Det er en særegen måde at skabe tillid på, men det er altså statsministerens.

Der kan nævnes mange andre eksempler på den statsministerielle forfatters absurde indfald. For 5 måneder siden hjalp de fire regeringspartier socialistisk folkeparti med at få vedtaget, at laveste invalidepension skulle overføres til mellemste sats. Nu kommer de samme partier og vil have denne vedtagelse annulleret. Et yderligere bidrag, åbenbart, til skabelse af optimisme og tillid – til partierne i folketinget måske.

Man bør endelig mærke sig den konsekvens, hvormed forfatterne lader to grupper være uberørte af forandringerne. Den ene gruppe, som er totalt og absolut uberørt, er generalerne med deres krudt og deres kugler og deres harpoonmissiler og alt det andet, der kan true fredelige borgere rundt omkring i Danmark. Her skal der ikke skæres for så meget som en femøre.

Den anden gruppe er de velhavende, de rige her i samfundet. Det stilistiske fif, som anvendes i drejebogen, er – med en enkelt undtagelse – tavshed. De lavtlønnede, de arbejdsløse, de syge, børnefamilierne, folkepensionisterne rammes alle, og de rammes hårdt. De 700.000 ansatte i den offentlige sektor skal, som det blev sagt af hr. Heinesen, fungere som gidsler for regeringens nedskæringspolitik på lønområdet. Men bortset fra den kosmetiske dividendefastfrysning og et avancementstop, der skal vare i sølle 5 måneder – og som det i øvrigt er umuligt at administrere med monopoltilsynets nedskårne besætning – bortset herfra vil regeringen – og jeg citerer fra manuskriptet – »ikke foreslå begrænsninger i erhvervenes handlemuligheder«. Tværtimod stilles der skattegaver i udsigt.

Men forfatteren maler med bred pensel. Han vil da belægge forsikringsselskaber m.m. med en særlig formueskat i 2 år. Ja, så vi ikke længere tænker på, at den skattereform,